

Rian Visser

Boy, een stripheld

met een stiefzus en een halfbroer

Illustraties Ton de Bree

Eerste druk 2023

© 2023 Rian Visser, www.rianvisser.nl

© 2023 Uitgeverij Books2download, www.books2download.nl

Omslagontwerp en vormgeving: Rian Visser Grafisch Ontwerp
Illustraties: Ton de Bree

ISBN 978 94 91647 284

Nur 282

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op een andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alles wordt steeds stommer

Ik vind er niets aan. Waaraan? Gewoon, nergens aan.

Ik ben alleen thuis. Mijn moeder is nog op haar werk. Mijn vader woont niet meer bij ons. Al een tijd niet meer. Sindsdien is alles stommer geworden.

Straks komt mijn moeder thuis. Ik ga het haar niet vertellen. Van meester Kees en de brief, bedoel ik. Ze hoeft het niet te weten. Ze is toch al boos op me.

Dat komt door de brand in de hut. Maar daar ga ik nu niet aan denken.

Vanmiddag had ik judo. Dat heb ik altijd op woensdag.

De jongens doen steeds wild. Ze rennen, springen en letten niet op. Dan wordt meester Kees boos.

Ik ben de kleinste, maar toch win ik meestal. Behalve van Wendy.

Vandaag moest ik met Wendy vechten. Iedereen keek. Ze pakte mijn jasje vast en zwaaide met haar been. Boem! Daar lag ik.

‘Een-nul voor Wendy,’ zei meester Kees glimlachend.

Ha ha, dacht hij zeker. Een jongen die van een meisje verliest!

Ik ging staan en Wendy pakte me weer vast. Boem! Daar lag ik weer. Ze hield me in de houdgreep. Tien seconden hield ze me vast. Toen had ze weer gewonnen.

Iedereen lachte me uit.

Ineens bedacht ik iets.

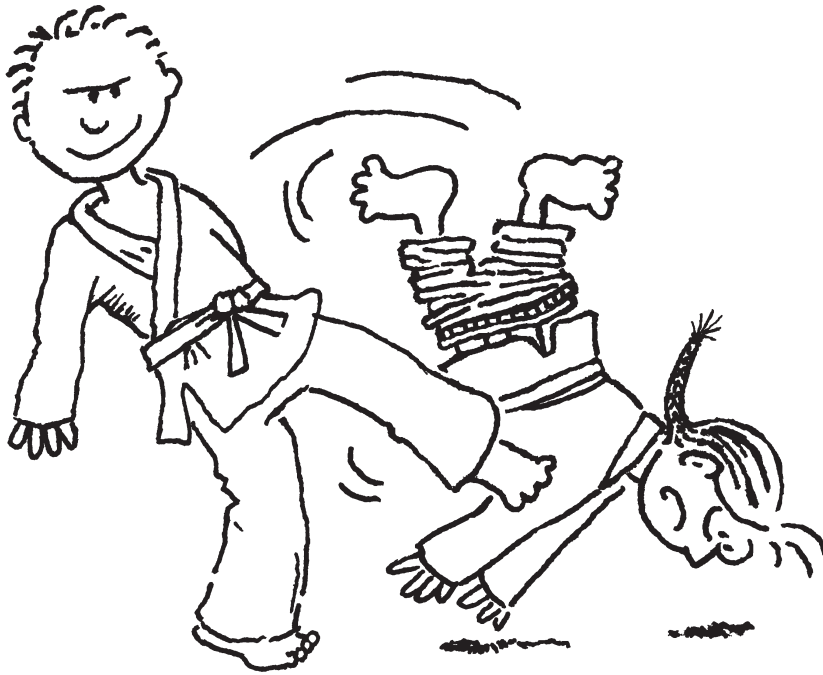
Ik ging staan. Wendy pakte me vast en gooide me op de grond. Ik greep haar broek en trok hem omlaag.

Eigenlijk hoort er een touwtje door, maar Wendy had elastiek.

Snel stond ik op.

Wendy had geen tijd om haar broek op te trekken. Ik zwaaide met mijn been.

Boem! Daar lag Wendy.

‘Een-nul voor Cas!’ riep ik.

‘Opnieuw,’ bromde meester Kees. ‘Dit telt niet.’

Wendy trok haar broek op en pakte me vast.

Ik viel en trok weer aan haar broek.

Toen wist meester Kees dat het geen ongeluk was. Hij werd boos.

Huilend liet Wendy zich door de andere meisjes troosten.

‘Cas, ga naar de kleedkamer!’ riep meester Kees.

Later gaf hij me een briefje mee naar huis. Daar staat in dat ik voorlopig niet meer mag komen.

Nou, ik wil niet eens meer. Ik vond er toch niets aan. Stomme meester Kees! Stomme Wendy!

Alles wordt steeds stommer. Niemand begrijpt mijn grapjes. Iedereen doet boos.

Nu zit ik alleen op mijn kamer.

Ik ga een tekening maken van Wendy in haar judopak. Teken is het enige dat nog leuk is. Ik kan het erg goed. Dat vindt iedereen.

Om mijn tekeningen is nog nooit iemand boos geworden.

Huisjes zonder slakken

Het is vrijdagavond. Mijn moeder is beneden en ik zit op mijn kamer. Ik heb een glas cola en een zak popcorn meegenomen.

We hebben weer ruzie gehad. Niet over judo, want dat weet ze niet. Ik heb het briefje niet gegeven. En over de brand hebben we niet meer gepraat.

De ruzie ging over Tineke. Tineke is een vriendin van mijn moeder. Tineke en mijn moeder werken allebei bij het tijdschrift *Hip*. Dat is een blad voor vrouwen.

Vroeger was Tineke getrouwd, maar nu is ze gescheiden. Dat vond mijn moeder heel erg.

Niet lang daarna ging mijn moeder zelf scheiden.

Mijn vader woont nu ergens anders. Hij zegt dat het de schuld van Tineke is. Dat geloof ik niet. Mijn ouders maakten altijd al ruzie.

Meestal ging die ruzie over mij. Dan had ik weer iets stoms gedaan. Bijvoorbeeld met een voetbal een cactus van de vensterbank geschopt. Of lijm geknoeid op mijn nieuwe trui. Daar kan Tineke niets aan doen.

Vanavond kwam Tineke bij ons eten. Als zij er is, is mijn moeder altijd erg zenuwachtig. Ze vindt dat Tineke mooier is dan zij. En slimmer.

Dat is wel zo. Maar daar hoeft mijn moeder zich toch niets van aan te trekken?

De hele middag stond mijn moeder in de keuken. Ze wilde iets speciaals maken, maar ze wist niet wat. Als er bezoek is, kookt ze meestal pasta.

‘Tineke heeft laatst slakken gekookt,’ zei mijn moeder tegen mij. ‘Heel lekker. Heel speciaal.’

Gelukkig heeft Tineke geen kinderen. Die zouden dat heus niet opeten. Slakken, bah!

Mijn moeder kookte macaroni. Ze maakte er een rode saus bij. Ze deed alles in een grote schaal en proefde. ‘Mmm,’ zei ze. ‘Best goed gelukt.’

Ze zette de schaal in de oven.

‘Straks hoef ik het alleen nog op te warmen,’ zei ze. ‘Er kan niets misgaan.’

Ik dacht aan Tineke en haar slakken. Toen kreeg ik een idee. Wij hebben heel veel slakken in de tuin. Er liggen ook vaak lege huisjes. Daar zocht ik er een paar van.

Ik waste ze goed af onder de kraan. Toen deed ik de oven open. Ik stopte de huisjes diep in de rode saus. Daarna deed ik de deur van de oven weer dicht.

Aan het eind van de middag kwam Tineke. Ze had haar haar geverfd. Dat zag je meteen, want het was helemaal blauw. Ze leek net een clown.

‘Mooi,’ zei mijn moeder.

Tineke bedenkt kleren en kapsels voor *Hip*. Zij weet al wat hip is, voordat andere vrouwen het weten. Die moeten het tijdschrift natuurlijk nog kopen.

‘Het zou jou ook leuk staan,’ zei Tineke. ‘Gekleurd haar wordt hartstikke hip.’

Mijn moeder giechelde. ‘Ik zie mezelf nog niet met blauw haar.’

‘Roze is ook hip,’ zei Tineke. ‘Of groen.’

Mijn moeder keek aarzelend.

Toen zag Tineke mij.

‘Ha, gozer,’ zei ze.

Gozer zal ook wel een hip woord zijn.

‘Ik ga mijn haar heus niet verven,’ zei ik.

‘Een beetje gel is ook hip,’ zei ze. ‘Dan wrijf je je haar omhoog, zodat je stekels krijgt. Dat hebben veel jongens. Echt, dat zou je leuk staan.’

Mijn moeder deed de oven open. Ze controleerde of de macaroni al warm was. ‘We kunnen eten,’ zei ze. ‘Komen jullie aan tafel?’

Tineke en ik gingen zitten. Mijn moeder zette de schaal op tafel. ‘Macaroni met rode saus,’ zei ze verlegen.

Tineke knikte zuinig.

Macaroni is vast niet hip, dacht ik.

Mijn moeder schepte onze borden vol. ‘Eet smakelijk.’

We namen allemaal een hap.

Krak! Tineke trok een pijnlijk gezicht. Ze spuugde het eten uit.

Mijn moeder schrok. Zo vies had ze toch niet gekookt?

Tineke voelde aan haar tong. Er zat bloed aan haar vinger. Daarna viste ze een slakkenhuisje van haar bord.

Mijn moeder schaamde zich dood.

Ik kreeg op mijn kop.

‘Er zaten geen slakken meer in,’ zei ik. ‘Het waren alleen de huisjes. Ik heb ze goed afgewassen.’

Mijn moeder keek heel verdrietig. Het eten was verpest.

‘Het was een grapje,’ zei ik.

Mijn moeder kon er niet om lachen. Tineke wilde niets meer eten. Ze ging meteen naar huis.

Ik verdween naar mijn kamer.

Het was gewoon een grapje. Waarom begrijpt niemand dat?

Alles wordt steeds stommer. Mijn moeder zit nu beneden en ik zit alleen op mijn kamer.

Ik ga een tekening maken. Met potlood maak ik een schets van Tineke. Ze prikt een slak aan haar vork.

Haar tong lijkt wel een slak. Twee slakken die elkaar opeten. De schets is goed gelukt.

Ik trek de lijnen over met een zwarte pen. Met een liniaal teken ik er een rand omheen. Dan pak ik plakkaatverf.

Ik verf het haar van Tineke blauw. Haar tong wordt rood. De slak maak ik bruin. Het ziet er mooi uit.

Daardoor voel ik me weer wat beter.

Ik prik de tekening aan de muur.